

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **W. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 12 k.w. w zw. z art. 52§2 pkt 2 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 grudnia 2023r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

kasacji wniesionej – na korzyść – przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie

z dnia 2 lutego 2022r. (sygn. akt: XIV W 48/22)

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia W.S. od dokonania zarzucanego mu czynu;**
- 2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W. S. został obwiniony o to, że w dniu 20 marca 2021r. około godziny 16:00 przy ul. [...] w W. podzegał inne osoby do uczestnictwa oraz sam uczestniczył w zgromadzeniu bez zezwolenia, tj. o wykroczenie z art. 12 k.w. w zw. z art. 52§2 pkt 2 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 2 lutego 2022r., sygn. akt: XIV W 48/22, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie uznał obwinionego winnym zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 12 k.w. w zw. z art. 52§2 pkt 2 k.w. skazał go, a na podstawie art. 14§3 k.w. w zw. z art. 52§2 pkt 2 k.w. wymierzył karę grzywny w wysokości 300 złotych.

Powyższy wyrok uprawomocnił się z dniem 3 marca 2022r., nie będąc skarżony przez żadną ze stron postępowania.

Obecnie, od tego orzeczenia kasację, na korzyść obwinionego, złożył Rzecznik Praw Obywatelskich. Zaskarżając wyrok w całości sformułował on zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na jego treść naruszenia prawa materialnego, tj. art. 52§2 pkt 2 k.w., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy czyn przypisany ukaranemu nie wyczerpywał znamion tego wykroczenia.

Stawiając tak opisany zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i uniewinnienie obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k., co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w składzie jednoosobowym (art. 15§4 k.p.w.).

Zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącą obrazą art. 52§2 pkt 2 k.w. Przepis ten penalizuje zachowanie polegające na **organizowaniu** zgromadzenia bez wymaganego zawiadomienia lub **przewodniczeniu** takiemu zgromadzeniu lub zgromadzeniu zakazanemu.

Tymczasem z opisu czynu przypisanego W. S. wynika, że został on uznany winnym **podżegania** innych osób do **uczestnictwa** w „nielegalnym” zgromadzeniu oraz osobistego **uczestniczenia** w nim. Niewątpliwie zachowanie takie nie wypełnia znamion wykroczenia z art. 52§2 pkt 2 k.w. Przepis ten nie penalizuje bowiem uczestniczenia w zgromadzeniu bez wymaganego zawiadomienia lub zgromadzeniu zakazanym. Co oczywiste, nie można też odpowiadać za podżeganie czy pomocnictwo do takiego czynu, skoro nie jest on zabroniony.

Choć przepis art. 52 k.w. w §4 przewiduje karalność form zjawiskowych, to jednak dotyczą one również takich zachowań, jak podżeganie lub pomocnictwo do organizowania lub przewodniczenia zgromadzeniu, których wszak obwinionemu nigdy nie zarzucono.

Mając na względzie przedstawione powyżej rozważania stwierdzić należy, że kasację wniesioną przez Rzecznika Praw Obywatelskich ocenić należało jako oczywiście zasadną.

Czyn przypisany W. S. nie zawierał znamion wykroczenia opisanego w art. 12 k.w. w zw. z art. 52§2 pkt 2 k.w., wobec czego zaskarżony wyrok nakazowy należało uchylić, a obwinionego należało uniewinnić od postawionego mu zarzutu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ał]